

Jo em dic Bruna

Jo em dic Bruna i sóc una mosca. Sóc una mosca de ciutat, ni molt gran, ni molt petita. Sóc peluda, tota negra. Tinc sis potes i dues ales transparents, bé, una mica transparents. El meu nom és Bruna, ho acabo de dir, però el meu nom científic, vull dir el que surt en els llibres de ciències naturals i a les enciclopèdies és *Musca domestica*, que vol dir mosca de les cases; i és que jo sempre vull estar pels llocs on veig gent. M'agrada ficar-me allà on no em demanen, i és que a prop de les persones hi trobo els meus menjars preferits: la porqueria, però també coses dolces com ara els pastissos, la confitura... Quan sento l'olor de confitura, mmmm!, m'hi he d'acostar i no paro fins que no me n'atipo. Ep! Això si no hi ha algun pesat que em va espantant

amb la mà o m'ho posa més difícil amb la pala de matar mosques, o amb l'insecticida terrible!

Si fos una mosca de camp, podria sortir a buscar caca de vaca fresca, que diuen que és un dels millors menjars que hi ha. Com que a la ciutat no hi ha vaques, m'he de conformar amb les gibrelletes dels nens petits... I, és clar, també tinc les escombraries! Quan puc entrar en alguna bossa d'escombraries orgàniques, em torno boja d'alegria i ja no me'n mouria! Ossos de costella amb trossets de carn podrida, peles de tomàquet florides... Quins menjars més exquisits!

Visc en un bloc de pisos d'una ciutat. El bloc B, se'n diu. El bloc B és al costat del bloc A i tots dos s'assemblen molt, però no són iguals. El bloc A és més gran que el bloc B: els pisos tenen terrasses amples amb taules i cadires i butaquetes; en canvi, els balcons del bloc B són petits petits. Ara bé, al bloc A no hi toca tant el sol com al bloc B, i és que aquest darrer bloc està orientat cap al sud i això vol dir que el sol l'escalfa moltes hores al dia. És per això que els balcons del bloc B estan plens de flors. No tots, és clar! Hi ha veïns, com els Estruch, que no tenen pas temps de regar les plantes. Però, en general, els balcons del bloc B fan molt de goig. I els veïns... els veïns del bloc B són els meus veïns preferits!

La meva millor amiga és la Flàvia, una abella. La Flàvia sempre em diu que no em sé estar quieta i que semblo el cul d'en Jaumet. Ella, com que és abella, viu molt organitzada. A la Flàvia li costa entendre'm. Som tan diferents! Ella és una abella obrera i per això sempre treballa, sempre treballa, sempre treballa. La seva reina ho vol així i, diu la Flàvia, ha de ser així perquè el rusc funcioni. Potser sí, jo no en tinc ni idea, d'organitzacions, treballs i totes aquestes coses.

A mi m'agrada fer coses diferents cada dia, en canvi la Flàvia, la Flàvia sempre fa el mateix. Té una vida totalment rutinària: xucla el nèctar d'una flor, es passeja per damunt d'una altra flor perquè el nèctar se li enganxi a les potetes, vola cap al rusc, torna cap a una flor... A vegades, quan la veig passejant-se, li pregunto per fer-la enfadar:

–Apa, Flàvia, com et passeges! Que no treballes avui?

Però ella no s'immuta i, sense aturar-se ni un instant, em respon:

–No, Bruna, no. El meu passeig no és ociós, és per recollectar el pol·len d'aquesta tan perfumada flor...

Jo insisteixo:

–I doncs, que no et dóna festa la teva reina?

–Et conec prou per saber que no hi ha malícia en

els teus mots, amiga mosca, i per això no m'enutjo –sospira dues vegades i segueix–. Saps prou bé que el concepte festa no està inclòs al món de les abelles. T'he de repetir una vegada més que les nostres vides estan fetes de treball i ordre?

La Flàvia, quan parla, fa servir unes paraules una mica especials perquè és una abella molt culta. A mi, al principi de coneixe'ns, em costava d'entendre-la. Ara, però, ja m'hi he acostumat.

Quan la Flàvia va ben carregada amb el pol·len o amb el nèctar, emprèn el viatge cap al rusc. Allà el descarrega i apa! A tornar-hi!

–Aquesta és, amiga Bruna, la vida d'una autèntica abella obrera! –em recorda.

Ho diu amb un to resignat i, això sí, amb molta educació. I és que la Flàvia, a més de ser culta, és una abella molt educada.

La Flàvia viu en un rusc, naturalment. El lloc exacte on està col·locat no el puc dir. Quan ens vam conèixer, la Flàvia em va demanar que no digués mai on és el seu rusc. Té molta por que les persones les descobreixin. Seria terrible!

La Flàvia i jo, ja ho he dit, som molt diferents, però ens estimem i ens agrada trobar-nos al matí, a l'hora del sol:

–Hola, Flàvia! Bon dia!

–Bon dia tinguis, estimada Bruna. Com se't presenta aquest dia tan formós?

–Ja t'ho pots imaginar, Flàvia. Jugar una estoneta amb la Paquita del tercer, treure el cap a ca la Pilar i la Sira, si sento una bona pudoreta, m'arribaré fins a les escombraries del primer...

–Ets ben bruta, tanmateix! No em contis aquestes coses que em fas venir basques!

–Flàvia, ja saps com som, les mosques! I tu? Cap a treballar?

–Naturalment, amiga Bruna, naturalment.

I s'allunya amb el seu vol constant, sempre igual.

A vegades l'acompanyo una estoneta, més que res per fer-li companyia, perquè, a mi, l'olor de les flors em deixa indiferent...

Algun dia a la tarda, quan el sol comença a amagar-se, ens tornem a trobar. La Flàvia, que ja està cansada i ha de fer esforços per ser tan educada com voldria, m'explica tots els viatges que ha fet amb el nèctar i el pol·len cap a un costat i cap a l'altre... i jo li explico les coses que m'han passat, sempre diferents, sempre divertides, a vegades una mica incomprensibles... La Flàvia, mentre li ho explico, m'escolta amb molta atenció, i és que és una abella que s'interessa molt per tot el que passa i, tot i que ella sempre fa el mateix, li agrada conèixer coses noves.

